

Arrest

nr. 141 172 van 17 maart 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 maart 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 februari 2015.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. LIPS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, die verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten, zou afkomstig zijn van Agadir.

U zou op zestienjarige leeftijd verkracht zijn door onbekenden. U en uw broer Si Muhammad werden meegenomen naar een bos en daar werden jullie verkracht en geslagen.

Uw broer zou hierbij het leven hebben gelaten. U kon vluchten.

U vermoedt dat de ouders behoren tot een familie die lang geleden uw grootvader, een Yemeniet die naar Marokko was verhuisd, zouden hebben vermoord.

U denkt dat er een kwestie van wraak speelt tussen beide families.

Sinds u verkracht was, zou uw oudste broer A.K. u hebben mishandeld.

Op uw zeventiende zou hij u gedwongen hebben te trouwen met Y.W.. Jullie huwden eerst religieus en pas in 2002 officieel.

Eens gehuwd zou u mishandeld zijn door uw echtgenoot. U zou hierdoor drie miskramen hebben gehad. U zou één kind hebben uit uw huwelijk met Y.W.. Deze zoon, S., zou ook zijn mishandeld door zijn vader doch zou zijn opgevoed door uw moeder.

Nadat u vijf jaar officieel was getrouwd, zou u met ernstige verwondingen naar de politie zijn gestapt. Zij verwezen u door naar de procureur waarop een procedure tot echtscheiding werd ingezet op basis van mishandeling.

Enige tijd later werd de echtscheiding uitgesproken door de rechtbank van eerste aanleg van Agadir.

Uw echtgenoot moest u alimentatie betalen en u kreeg de voogdij over uw zoon.

U liet uw zoon achter bij uw echtgenoot en regelde, via een andere vrouw, uw vertrek naar het buitenland.

Circa juli 2008 verliet u Marokko op legale wijze. U had een visum om in Spanje te gaan werken. U bleef echter niet in Spanje, maar reisde onmiddellijk door naar België omdat de mensenrechten hier gerespecteerd worden en mensen hier beschermd worden.

Sinds juli 2008 verblijft u in België.

U diende in België drie maal een aanvraag tot machtiging van verblijf in op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, dewelke allen resulteerden in weigeringsbeslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), met name op 14 juni 2012, 28 december 2012 en 27 juni 2013.

Op 14 juni 2012 werd u een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Op 27 februari 2013 werd u een bevel om het grondgebied te verlaten met een inreisverbod voor drie jaar betekend.

Op 25 november 2013 diende een aanvraag tot verblijf in op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 13 januari 2015 besliste DVZ dat deze aanvraag zonder voorwerp was.

Op 13 januari werden u en uw partner opgepakt door de Belgische politie. Er werd een proces-verbaal opgesteld aangaande de verkoop van verdovende middelen.

Op 14 januari 2015 werd u een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, betekend. Diezelfde dag werd u overgebracht naar het gesloten centrum 127 bis te Steenokkerzeel.

Op 22 januari 2015 werd uw repatriëring naar Marokko op datum van 25 januari 2015 gepland. Diezelfde dag diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een kopie voor van de overlijdensakte van uw broer Si Muhammad, een kopie van een attest van uw psychiater d.d.31/1/2015 en een kopie van een attest van uw arts over littekens d.d. 10/2/2015.

Uw paspoort en identiteitskaart werden in beslag genomen toen u hier in België werd opgepakt en overgebracht naar het gesloten centrum 127 bis te Steenokkerzeel (een kopie is toegevoegd aan uw administratief dossier).

B. Motivering

Na grondig onderzoek van uw asielaanvraag dient te worden geconcludeerd dat u noch de status van vluchteling, noch de status van subsidiaire bescherming kan worden toegekend.

U vreest, in geval van terugkeer naar Marokko, te worden vermoord door uw oudste broer A.K. ofwel te worden vermoord door de mannen die u verkracht hebben en die uw broer vermoord hebben.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat uw nood aan internationale bescherming in ernstige mate wordt ondergraven door de vaststelling dat u reeds sinds juli 2008 in België verblijft, doch slechts in januari 2015 (!) asiel aanvraagt.

Van iemand die nood heeft aan internationale bescherming kan worden verwacht dat hij of zij dit onmiddellijk te kennen geeft bij aankomst.

U beschikte, toen u naar Europa kwam, slechts over een visum voor drie maanden.

Dat u vervolgens meer dan zes jaar wacht om asiel aan te vragen doet dan ook afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees, die al zou bestaan van vóór uw vertrek uit Marokko.

Uw verklaring dat u pas na overbrenging naar het gesloten centrum 127 bis op de hoogte kwam van de mogelijkheid om in België asiel aan te vragen, kan allerm minst overtuigen, temeer gezien uw verklaring dat u België had uitgekozen als bestemming omdat u had gehoord dat het een land van mensenrechten is en dat het slachtoffers beschermt (CGVS p.5).

Immers, u heeft in de loop der jaren wel meermaals, met de hulp van een advocaat, een aanvraag tot machtiging van verblijf ingediend bij de Dienst Vreemdelingenzaken, zowel op grond van artikel 9bis als op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan er ook vanuit worden gegaan dat u op de hoogte was van de mogelijkheid om hier asiel aan te vragen.

Bovendien moet worden opgemerkt dat reeds in juni 2012 een bevel om het grondgebied te verlaten had gekregen, en in februari 2013 een bevel om het grondgebied te verlaten met een inreisverbod van drie jaar.

Indien u daadwerkelijk nood had aan internationale bescherming, valt het moeilijk te begrijpen, dat u dit toen niet te kennen had gegeven.

Meer zelfs, wanneer u op 14 januari 2015 wordt overgebracht naar het gesloten centrum 127 bis, geeft u niet te kennen nood te hebben aan bescherming. Pas op de dag dat beslist werd dat u op 25 januari zou worden gerepatriëerd, met name op 22 januari 2015 (!), dient u een asielaanvraag in.

Dergelijke vaststellingen doen ernstige bedenkingen rijzen bij de waarachtigheid van uw vermeende nood aan internationale bescherming.

Met betrekking tot uw ingeroepen vrees ten aanzien van uw broer A.K. moet worden opgemerkt dat u niet aannemelijk maakt dat u ten aanzien van hem daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie hoeft te koesteren.

U claimt dat hij u sinds u verkracht was, mishandelde en u ook zou hebben gedreigd u te doden. Vooreerst moet echter worden opgemerkt dat deze vrees in ernstige mate wordt gerelativeerd door de vaststelling dat u in de vragenlijst van het CGVS, opgetekend met de hulp van een ambtenaar van DVZ, met geen woord heeft gerept hierover.

U heeft toen niets gezegd over de mishandeling door hem, noch over zijn bedreiging u te vermoorden. Geconfronteerd met deze frappante discrepantie, geeft u geen afdoende reden.

U zegt dat u niet mocht uitspreken (CGVS p.17).

Opmerkelijk genoeg haalde u dit niet aan toen u bij aanvang van het gehoor werd gevraagd hoe het vorige gehoor was verlopen en of u alle redenen voor uw vertrek had kunnen opgeven.

Toen antwoordde u dat het goed verlopen was en dat u was vertrokken om voor de moordenaars van uw broer te vluchten.

U zei niets over problemen die u 'niet' had kunnen vertellen (CGVS p.3).

De vaststelling is des te meer frappant daar u wel de mishandeling door uw ex-echtgenoot aanhaalde bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS, echter niet die door uw broer (zie vragenlijst).

Na uw echtscheiding zou u geen contact meer hebben gehad met A.K..

Vreemd genoeg legt u uiteenlopende verklaringen af over de duur van de periode tussen uw echtscheiding en uw vertrek uit Marokko.

Zo verklaart u tegenover het CGVS dat er maximum een maand tijd tussen zat (CGVS p.16).

Tegenover DVZ gaf u daarentegen duidelijk aan gescheiden te zijn in juni 2005, met andere woorden zo'n drie jaar voor uw vertrek uit Marokko (DVZ Verklaring vraag 15).

Gezien het grote verschil tussen beide periodes en gezien u verklaart dat u sinds u gehuwd was niet meer werd mishandeld door uw broer en na uw echtscheiding ook geen contact meer had met uw broer, rijst bijgevolg ook wel de vraag of u na uw echtscheiding in Marokko nog wel een gegronde vrees hoefde te koesteren ten aanzien van uw broer.

Gevraagd of u niet op een andere plaats kan wonen om zo problemen met A.K. te vermijden, geeft u als enige reden op dat u zal vermoord worden door de moordenaars van uw broer (CGVS p.).

Hierbij dient te worden opgemerkt dat u niet weet waar A.K. momenteel woont (CGVS p.15).

Dit is merkwaardig, te meer u nog steeds contact heeft met uw familie.

In het licht van uw vrees door hem gedood te worden, kan men verwachten dat u zich, zoals u ook gemakkelijk kon doen, zou willen informeren over zijn (actuele) verblijfplaats.

Verder moet worden opgemerkt dat u na uw echtscheiding wel nog twee maal terugkeerde naar het huis waar ook A.K. woonde, om documenten te brengen en eens om uw moeder te groeten (CGVS p.16).

Dergelijke vaststelling valt moeilijk te rijmen met uw vrees dat hij u zou doden als hij u zou zien.

Uw verklaring dat u zijn gang van zaken kende en dus wist dat hij niet thuis was, kan niet overtuigen.

Dat u toch een dergelijk risico zou nemen, doet afbreuk aan uw vrees voor uw broer.

Bovendien moet worden vastgesteld dat u naar aanleiding van de mishandeling door uw echtgenoot wel degelijk gehoor vond bij de Marokkaanse autoriteiten. De rechtbank sprak uw echtscheiding uit en kende u de voogdij over uw zoon én alimentatie toe.

Ten aanzien van de kopieën van de medische attesten die u nu voorlegt ter staving van uw verklaringen over de mishandelingen, moeten volgende opmerkingen worden gemaakt.

Met betrekking tot het medisch attest over uw littekens moet worden opgemerkt dat de vaststelling dat u littekens heeft, geen afbreuk doet aan bovenstaande appreciatie.

Een arts kan immers, zeker niet zoveel jaren na de feiten, met zekerheid vaststellen wat de oorzaak of de omstandigheden waren waarin u deze verwondingen - die an sich niet worden betwist - opliep.

Met betrekking tot het attest van de psychiater is het zeer opmerkelijk te moeten vaststellen dat u tegenover hem, bij wie u reeds zeven jaar in behandeling zou zijn, andere verklaringen heeft afgelegd dan deze tegenover het CGVS.

Zo blijkt uit het attest van de psychiater dat u in 2001 gescheiden bent - in tegenstelling tot uw verklaringen tegenover het CGVS in 2008 te zijn gescheiden - en hierop geen andere oplossing had dan op straat te leven, iets waar u met geen woord over rept tegenover het CGVS.

Daarnaast blijkt uit het attest dat u in 2004 in België zou zijn toegekomen - in tegenstelling tot uw verklaring op het CGVS in 2008 in België te zijn aangekomen.

Het attest stelt dat u psychotische problemen heeft, hallucinaties, niet in staat bent om op eigen benen te staan en in een fragiele toestand bent.

Hier dient er nogmaals op te worden gewezen dat een medisch-psychologisch verslag geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin een persoon psychologische moeilijkheden opliep of ontwikkelde. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij deze werden opgelopen.

Daarnaast moet worden vastgesteld dat dit attest geen uitspraak doet over uw cognitieve vaardigheden. Uit het gehoor blijkt dat u in staat bent op autonome wijze verklaringen af te leggen die op verschillende punten gedetailleerd en plausibel zijn.

Bijgevolg kan dit document bovenstaande appreciatie van uw dossier niet wijzigen.

U legt geen andere documenten voor ter staving van de door u ingeroepen mishandeling, uw huwelijk of uw echtscheiding.

Nochtans bent u er wel in geslaagd om een kopie van een overlijdensakte van uw broer te bekomen. Nadat u asiel had aangevraagd heeft u uw zus om dit document gevraagd. Zij is het gaan afhalen en heeft het u per fax doorgestuurd (CGVS p.15).

Volledigheidshalve moet worden opgemerkt u geen aanwijzingen geeft dat u actueel een vrees hoeft te koesteren ten aanzien van uw ex-echtgenoot, die u tijdens jullie huwelijk zou hebben mishandeld. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u officieel gescheiden bent. Bij deze echtscheiding heeft u de voogdij over uw zoon gekregen en werd bepaald dat uw echtgenoot u alimentatie zou moeten betalen, twee zaken die u vervolgens niet zou hebben opgeëist.

Sinds uw echtscheiding heeft u geen enkel contact meer gehad met uw ex, noch heeft u nog problemen met hem ondervonden (CGVS p.10).

Ook de vaststelling dat u na uw echtscheiding, ondanks het feit dat u de voogdij kreeg, uw zoon bij uw ex achterliet, hoewel hij voordien eigenlijk bij uw moeder woonde, en de vaststelling dat uw zoon nadien terug naar uw familie zou zijn gebracht, wijzen er allerminst op dat u (nog) een vrees hoeft te koesteren ten aanzien van uw ex-echtgenoot.

Bovendien verwijst u zelf, wanneer gevraagd naar uw vrees in geval van terugkeer, niet naar uw ex.

Vervolgens moet worden opgemerkt dat u er niet in slaagt aannemelijk te maken dat uw vrees ten aanzien van de personen die u verkracht hebben en uw broer vermoord ressorteert onder de criteria van de Conventie van Genève, die immers voorziet in internationale bescherming voor personen die hun land van herkomst zijn ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging omwille van hun ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of hun behoren tot een bepaalde sociale groep. U weet niet wie de daders zijn.

Het waren vier onbekenden (CGVS p.12-13).

U weet niet waarom u en uw broer indertijd werden meegenomen en verkracht door deze mannen (CGVS p.13).

U heeft slechts een vermoeden dat het personen van dezelfde familie waren als degenen die uw opa lang geleden hebben vermoord en u vermoedt dat dit met een kwestie van wraak te maken heeft.

Uw verklaringen met betrekking tot deze vermoedens blijven dermate vaag dat deze allerminst kunnen overtuigen.

Zo is het zeer opmerkelijk dat u niet weet welke deze rivaliserende familie is, noch kan u aangeven of het Marokkanen of Yemenieten zijn.

U heeft ook geen idee waar deze personen wonen (CGVS p.11).

Evenmin kan u iets zeggen over de reden waarom er wraak zou heersen tussen de families.

Noch kan u iets zeggen over de moord op uw opa (CGVS p.11).

Bijgevolg moet worden geconcludeerd dat u geen verband aannemelijk maakt met de Vluchtelingenconventie.

Daarbij dient te worden opgemerkt dat u geen reden aanhaalt waarom u vanwege de Marokkaanse overheid, én om één van de redenen van de Conventie van Genève, geen bescherming zou kunnen krijgen tegen deze onbekende familie.

Als reden waarom jullie niet naar de politie stapten, geeft u immers op dat jullie schrik hadden dat ze hierdoor nog meer wraakacties zouden ondernemen (CGVS p.13-14).

Met betrekking tot uw vrees ten aanzien van de moordenaars van uw broer, moet worden opgemerkt dat u hiermee geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2 a) of b) aantoonst.

Het feit dat u zo weinig informatie kan geven met betrekking tot de daders, waarvan u nochtans vermoedt dat deze dezelfde zijn als de personen die uw grootvader hebben vermoord, laat allerm minst toe te concluderen dat u daadwerkelijk een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo geeft u aan, zoals hierboven reeds vermeld, dat u vermoedt er een vete is tussen uw en een andere onbekende familie, doch u weet niet waarom, noch heeft u enige informatie over de omstandigheden van de moord op uw opa.

Meer zelfs, u heeft hier niet naar geïnformeerd hoewel uw moeder wel haar vermoeden dat het een kwestie van wraak betrof had meegedeeld, en hoewel u intussen nog contact heeft met uw zus W. die eenzelfde vrees zou koesteren als u. Ook uw vader zou u wel gezegd hebben dat dit vermoedelijk dezelfde daders zijn en dat jullie daarom allemaal bedreigd waren.

Er werd dus wel over de zaak gesproken.

Dat u niet heeft geprobeerd hieromtrent meer bijzonderheden te weten te komen, terwijl u hierop wel uw nood aan internationale bescherming baseert, doet ernstige twijfels rijzen omtrent dit aspect van uw relaas (CGVS p.11).

Vervolgens moet worden vastgesteld dat de verkrachting dateert van toen u zestien jaar was - dus ongeveer twintig jaar terug - en dat u sindsdien geen concrete problemen meer heeft ondervonden met de daders, noch enig contact met hen heeft gehad (CGVS p.14).

U heeft geen concrete aanwijzingen dat deze personen naar u op zoek zouden zijn.

U heeft alleen vermoedens dat ze jullie in het oog houden, maar het voorbeeld dat u hierbij geeft, dateert van het moment dat u en uw broer indertijd werden meegenomen (CGVS p.15).

Gevraagd of familieleden nadien nog problemen hebben gekend met die familie - waarvan u vermoedt dat ze wraak willen nemen op uw familie -, komt u niet verder dan het voorbeeld aan te halen dat de handtas van uw zus W. werd gestolen door onbekenden op een motor (CGVS p.14, 15).

Dat dit incident enig verband houdt met uw ingeroepen problemen, kan u niet aannemelijk maken. Opmerkelijk is trouwens ook dat u deze diefstal helemaal niet kan situeren in de tijd.

Het enige wat u kan zeggen is dat het gebeurde toen u in België was.

Dat u op de vraag of W. nog iets heeft meegemaakt, u suggereert dat W. u niet alles zegt en uw vragen ontwijkt (CGVS p.14), kan evenmin worden beschouwd als een aanwijzing dat u een reëel risico op ernstige schade loopt, temeer daar blijkt dat u ook niet heeft geprobeerd om via anderen meer informatie te bekomen (CGVS p.14).

Bovendien moet worden opgemerkt dat noch u, noch uw familie ooit naar de autoriteiten stapten in verband met uw verkrachting of de moord op uw broer, noch in verband met de diefstal van W.'s handtas.

Uw verklaring dat jullie dit niet deden omdat jullie schrik hadden voor nog meer wraakacties (CGVS p.13-14), kan niet overtuigen, temeer gezien het vage karakter van uw verklaringen omtrent deze wraakkwestie.

U kan met andere woorden niet aannemelijk maken dat u actueel vanwege deze onbekenden een reëel risico op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Tot slot moet worden opgemerkt dat uw verklaring dat uw huidige partner een Algerijn is, niet valt onder de toepassing van de Vluchtelingenconventie, noch onder de criteria van subsidiaire bescherming zoals bepaald in artikel 48/4, §2.

Op basis van bovenstaande vaststellingen moet worden geconcludeerd dat u er niet in bent geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De overige documenten die u heeft voorgelegd zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie van uw dossier kunnen wijzigen.

De kopieën van uw identiteitskaart en paspoort zijn aanwijzingen van uw identiteit, doch doen geen enkele uitspraak over uw vluchtmotieven.

De kopie van de overlijdensakte van uw broer d.d. 27/1/2015 doet geen uitspraak over de omstandigheden van zijn overlijden. Bovendien kan de echtheid van een document niet worden gegarandeerd wanneer dit slechts een kopie betreft en u geen origineel voorlegt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 3 maart 2015 (zie p. 5) een schending aan van de artikelen 48/4 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, een schending van het beginsel van behoorlijk bestuur "*patere legem quam ipse fecisti*" en een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster wijdt uit over deze beginselen; zij verwijst ook naar artikel 48/7 van de vreemdelingenwet inzake de bewijslast, naar de proceduregids van UNHCR en naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en naar rechtsspraak van de Raad van State.

Verzoekster stelt dat zij bescherming zoekt (zie p. 7) "*tegen de onmenselijke behandeling ingevolge de bedreiging van onbekenden die haar verkrachtten en haar broer verkrachtten en vermoorden en de schadelijke culturele praktijken die zij lijdt als vrouw*".

Volgens haar leidde de mishandeling (zie p. 7) "*tot psychologische trauma's die psychiater dr. J.-J. B. reeds jaren behandelt evenals fysieke letsels ten gevolge van herhaalde slagen van de echtgenoot die tot drie miskramen leidde zoals de gynecoloog heeft vastgesteld en waarvan verwerende partij op de hoogte is en de slagen van haar oudere broer (pater familias) omdat zij van haar echtgenoot wegliep en gedwongen werd teruggebracht waardoor zij zich eens bloedend aanbiedend bij de politie de echtscheiding kon bekomen. Haar kind werd eveneens door haar echtgenoot geslagen*" (sic).

Verzoekster wijst op een rapport voor "United Nations General Assembly" van 12 november 2012 (zie p. 8) waaruit volgens haar blijkt dat er geen enkele wet bestaat tegen lichamelijke bestraffing in huis, dat het gender-specifiek geweld jegens vrouwen in Marokko enorm is en elke juridische bescherming er tegen ontbreekt en dat in het geval van verkrachting, het bewijs volledig op het slachtoffer rust. Verzoekster stelt dat zij het aangezicht van haar verkrachters en moordenaars van haar broer niet gezien heeft, waardoor zij helemaal geen bewijs heeft.

Zij herhaalt dat zij door de ondergane mishandelingen aan psychologische trauma's lijdt die een voortdurende behandeling noodzakelijk maken (zie p. 8) "*terwijl in Marokko patiënten in psychiatrische instellingen het reële risico lopen op mishandeling*" (sic).

Volgens haar (zie p. 8) wordt in het rapport van "United Nations General Assembly" gesteld "*dat Marokko impliciet maar zeker toegeeft dat psychiatrische patiënten in de staatsinstellingen worden mishandeld doordat zij plant dit euvel te verhelpen en dat de psychiatrische patiënt geen vrije keuze van dokter heeft*" (sic).

Volgens verzoekster loopt zij, omwille van bovenstaande vermeldde problemen, het risico op ernstige schade of mishandeling in de zin van de artikelen 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000.

De beoordeling van de commissaris-generaal vindt, volgens verzoekster (zie p. 9) "*geen steun in de gerapporteerde feiten maar miskennen de gezaghebbende bronnen die aantonen dat de verklaringen van verzoekende partij overeenstemmen met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor haar aanvraag*", waardoor zij geloofwaardig is en daarmee haar verklaringen aannemelijk zijn.

Verzoekster laat ook nog gelden dat de beslissing van de commissaris-generaal de materiële motiveringsplicht schendt, alsook het beginsel van behoorlijk bestuur "*patere legem quam ipse fecisti*" en de zorgvuldigheidsplicht.

Volgens haar leidt (zie p. 9) "*de bestreden beslissing dwingend bij wet tot refolement*".

Zij voert tevens de schending aan van artikel 19 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000.

Zij geeft vervolgens een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht.

Verzoekster vraagt (zie p. 10) *“te horen zeggen dat de bestreden beslissing wordt hervormd, zoniet vernietigd”*.

2.1.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster *“Medisch verslag van psychiater dr. J.J. B. van 31 januari 2015”* en *“UN General Assembly, Report of the Committee against Torture, Forty-seventh session (31 October - 25 November 2011) : Forty-eighth session (7 May - 1 June 2012), 12 november 2012, A/67/44, <http://www.refworld.org/docid/50a0f9b12.html>, uittreksel”*.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet koestert, gezien:

(i) zij, die sinds juli 2008 in het Rijk verblijft, slechts op 22 januari 2015 een asielaanvraag indiende terwijl zij wel meermaals - met de hulp van een advocaat - een aanvraag tot machtiging van verblijf indiende bij de Dienst Vreemdelingenzaken en terwijl zij reeds in juni 2012 een bevel om het grondgebied te verlaten had gekregen, in februari 2013 een bevel om het grondgebied te verlaten met een inreisverbod van drie jaar had gekregen en op 14 januari 2015 overgebracht geworden was naar een gesloten centrum;

(ii) zij haar vrees ten aanzien van haar broer A.K. niet aannemelijk maakt, gezien zij op de Dienst Vreemdelingenzaken hierover met geen woord had gerept, omdat zij uiteenlopende verklaringen aflegde

over de duur van de periode tussen haar echtscheiding - sinds dan zou verzoekster geen contact meer gehad hebben met haar broer A.K.- en haar vertrek uit Marokko (zie het verhoorverslag van 11 februari 2011, p. 16; zie verklaring DVZ, vraag 15), omdat zij verklaarde dat zij sinds zij gehuwd was, niet meer werd mishandeld door haar broer A.K. en dat zij na haar echtscheiding geen contact meer met hem had, omdat zij niet kon aantonen dat zij niet op een andere plaats zou kunnen wonen om zo problemen met A.K. te vermijden, temeer gezien verzoekster niet weet waar A.K. momenteel woont (zie het verhoorverslag, p. 15), en omdat zij na haar echtscheiding, wél nog twee maal terugkeerde naar het huis waar ook A.K. woonde, om documenten te brengen en eens om haar moeder te begroeten (zie het verhoorverslag, p. 16);

(iii) zij geen actuele vrees ten aanzien van haar echtgenoot aantoont, omdat zij officieel gescheiden is, omdat zij de voogdij over haar zoon toegewezen kreeg en er bepaald werd dat haar echtgenoot haar alimentatie moest betalen, omdat zij geen enkel contact meer heeft gehad met haar ex en zij geen problemen meer heeft ondervonden met hem (zie het verhoorverslag, p. 10) en omdat zij na haar echtscheiding haar zoon bij haar ex achterliet - ondanks het feit dat zij de voogdij kreeg en hoewel haar zoon voordien eigenlijk bij haar moeder woonde - en haar zoon nadien terug naar haar familie zou zijn gebracht;

(iv) zij haar vrees ten aanzien van de moordenaars van haar broer niet aannemelijk kan maken, omdat de verkrachting dateert van ongeveer twintig jaar terug en zij sindsdien geen concrete problemen meer heeft ondervonden met de daders, noch enig contact met hen heeft gehad (zie het verhoorverslag, p. 14), omdat zij geen concrete aanwijzingen heeft dat deze personen naar haar op zoek zouden zijn, omdat noch zij, noch haar familie ooit naar de autoriteiten stapten in verband met de problemen omwille van deze personen, omdat zij slechts vermoedt dat er een vete bestaat tussen haar familie en een andere haar onbekende familie, doch zij niet weet waarom, noch heeft zij zich hierover enigszins geïnformeerd (zie het verhoorverslag, p. 11).

In het verzoekschrift wordt gesteld dat de mishandelingen van verzoekster leidden in haar hoofde (zie p. 7) *"tot psychologische trauma's die psychiater dr. J.-J. B. reeds jaren behandelt evenals fysieke letsels ten gevolge van herhaalde slagen van de echtgenoot die tot drie miskramen leidde zoals de genecoloog heeft vastgesteld en waarvan verwerende partij op de hoogte is en de slagen van haar oudere broer (pater familias) omdat zij van haar echtgenoot wegliep en gedwongen werd teruggebracht waardoor zij zich eens bloedend aanbiedend bij de politie de echtscheiding kon bekomen. Haar kind werd eveneens door haar echtgenoot geslagen"* (sic).

De Raad stelt vooreerst vast dat het bij het verzoekschrift gevoegde medisch attest van 21 januari 2015 van dr. J.-J.B. - dat eveneens werd neergelegd op het Commissariaat-generaal en besproken werd in de bestreden beslissing - vermeldt dat verzoekster in 2001 gescheiden is - terwijl zij bij haar verhoor op 11 februari 2015 op het Commissariaat-generaal verklaarde in het jaar 2008 te zijn gescheiden -, en dat zij hierna geen andere oplossing had dan op straat te leven - wat verzoekster evenmin vermeldde tijdens haar voormeld verhoor op het Commissariaat-generaal.

Het attest stelt verder dat verzoekster in 2004 in België was toegekomen, terwijl zij op het Commissariaat-generaal verklaarde in 2008 in België te zijn aangekomen.

Het attest stelt verder dat verzoekster psychotische problemen en hallucinaties heeft, dat zij niet in staat is om op eigen benen te staan en dat zij zich in een fragiele toestand bevindt.

De Raad wijst er dienaangaande op dat een medisch-psychologisch verslag geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin een persoon psychologische moeilijkheden opliep of ontwikkelde. Een arts kan immers nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij deze letsels werden opgelopen.

Verder merkt de Raad op dat dit attest geen uitspraak doet over verzoeksters cognitieve vaardigheden. Het attest toont aldus geenszins aan dat verzoekster niet in staat zou zijn om verhoord te worden in het kader van haar asielprocedure, noch dat de door haar voorgehouden *"psychologische trauma's"* en *"fysieke letsels"* van die aard zijn om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van haar asielaanvraag.

Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat haar gezondheidstoestand haar ervan zou weerhouden hebben volwaardige verklaringen af te leggen, waardoor bovenstaande vaststellingen onverkort geldig blijven.

In het verzoekschrift wordt ook gewezen op een rapport van *"United Nations General Assembly"* van 12 november 2012 waaruit volgens verzoekster blijkt dat er in Marokko geen enkele wet bestaat die huiselijke lichamelijke bestraffing beteugelt, dat gender-specifiek geweld jegens vrouwen veel voorkomt

in Marokko en elke juridische bescherming ertegen ontbreekt en dat in het geval van verkrachting, het bewijs volledig op het slachtoffer rust.

Verzoekster benadrukt dat zij ten gevolge van mishandelingen aan psychologische trauma's lijdt die een ononderbroken behandeling vereisen in de toekomst, (zie p. 8) *"terwijl in Marocco patiënten in psychiatrische instellingen het reële risico lopen op mishandeling"* (sic).

Volgens haar wordt in het rapport van *"United Nations General Assembly"* gesteld (zie p. 8) *"dat Marocco impliciet maar zeker toegeeft dat psychiatrische patiënten in de staatsinstellingen worden mishandeld doordat zij plant dit euvel te verhelpen en dat de psychiatrische patiënt geen vrije keuze van dokter heeft"* (sic).

De Raad antwoordt dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst, niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Vastgesteld wordt dat verzoekster naar aanleiding van de mishandeling door haar echtgenoot, wél degelijk gehoor vond bij de Marokkaanse autoriteiten, gezien zij verklaarde dat er een procedure tot echtscheiding werd ingezet op basis van mishandeling, dat de rechtbank de echtscheiding uitsprak en dat verzoekster de voogdij over hun zoon én alimentatie toekende.

Wat de behandeling van haar psychologische trauma's in de toekomst betreft, toont het gegeven dat verzoekster ook in de toekomst mogelijk nog verder psychologische behandeling nodig zou hebben, niet aan dat zij bij terugkeer naar Marokko in een psychiatrische staatsinstelling terecht zal komen.

Bovendien brengt de Raad in herinnering dat verzoekster driemaal een aanvraag tot machtiging van verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet indiende, dewelke allen resulteerden in weigeringsbeslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken, met name op 14 juni 2012, 28 december 2012 en 27 juni 2013.

Gelet op het bovenstaande kan geen schending worden aangenomen van artikel 19 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, dat stelt *"1. Collectieve uitzetting is verboden. 2. Niemand mag worden verwijderd of uitgezet naar dan wel uitgeleverd aan een staat waarin een ernstig risico bestaat dat hij aan de doodstraf, aan folteringen of aan andere onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen wordt onderworpen"*.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), merkt de Raad op dat artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, hetwelke bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen"*, inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, b) van vreemdelingenwet (cf. HvJ C- 465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Verzoeksters relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetbepalingen.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonde.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend vijftien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. BONTE